

פרק י"ג

זהר שרביט קם השכם בבקר. הרקיע הלך והתבהר. זהר הוציא את נרתיק הקטיפה ונשק לו. הוא פתח בזהירות את הנרתיק והוציא ממנו תפלין. בהתרגשות כרך לעצמו את הרצועות השחרות סביב ידיו והניח את קביות התפלין על זרועו ועל מצחו. הוא התלבט אם להתפלל בתא הקטן, או במרפסת האסדה, אליה הוביל גרם מדרגות מברזל, ובה התקנו כסאות ישיבה וספסלים. לבסוף החליט לבחר במרפסת. המרפסת הייתה סמוכה לקפיטריה, היו בה שלחנות ברזל וכסאות. רוח נעימה של בקר צננה את מצחו המיזע של זהר. הוא התפלל כמונה מעות. כשסים את התפלה ראה את דוד ביטון ומישה פטריץ' יושבים על ספסל מתכת ונועצים בו עינים גדולות.

"למה אתה מדוחת עלינו?" כעס עליו דוד.

"מה עשיתי?" לא הבין זהר.

"אתה מדוחת עלינו בקשר, לאחראים של האסדה."

"איזה קשר? אין לי מכשיר קשר", משך זהר בכתפיו.

"את לשים מכשיר קשר על המצח, אני לראות".

"מכשיר קשר?"

דוד הצביע על התפלין שהנחו על שלחן העבודה.

"אתה חושב שזה מכשיר קשר?" שאל זהר.

דוד הנהן בראשו.

זהר הביט בו המום, "אתה לא יודע שזה תפלין?"

"תפלין, זה מכשיר קשר בעברית?"

זהר הביט בחשד על דוד. הוא עשה עליו רשם מפקפק מאד. פניו היו כהות, אפו חד ומבטו אפל. זהר חשד בדוד שהוא ערבי מהשטחים אך דוד הכחיש זאת, והציג את עצמו כעולה חדש שהגיע לארץ מאזרביג'ן.

"אתה יודע מה זה?" שאל זהר את מישה פטריץ', שהיה בן זוגו של דוד למשימות אבטחה.

"אני גם לחשב שזה מכשיר קשר", השיב מישה.

"אתם יהודים או גויים?"

"יהודים, בטח", הצהירו מישה ודויד פה אחד.

"אז למה אתם לא יודעים מה זה תפלין?"

מישה ודויד משכו בכתפיהם. זהר הביט בהם בלב כבד, השנים לא מצאו חן בעיניו. הם לא מלאו את תפקידי השמירה באסדה כמו שצריך. הם שוטטו במקומות בהם לא היו אמורים להמצא וצלמו הרבה, למרות שאסור לצלם את האסדה. הבורות שלהם בנושא תפלין גרמה לו לפקפק בכך שהם אכן יהודים.

האסדה היא מקום רגיש מאד, הרבה גורמים עוינים מתנפלים לה.

זהר סמן לעצמו ביומנו לבדק את מצלמות האבטחה שבאסדה, ולעקב

אחר תנועותיהם של דוד ומישה.

היה זה אחרי צהרים רגיל לחלוטין. קרן ולאה ישובו על ספון הסירה של שרביט, ועקבו אחר עכברי המעבדה. "אז מה את בודקת כעת אצל העכברים?" שאלה לאה.

"אני מפחיתה את המנזן של חמר הנפץ, ומרחיקה אותו. אני רוצה שגם מרחוק יצליחו העכברים לזהות חמרי נפץ".

לאה הביטה בהתפעלות על הצורה בה ערכה קרן את המחקר. היא ידעה לפתח ולסגר את דלת הכלובים ולשים אכל לעכברים בתא ההזנה. העכברים הכירו את קרן, וכשהיא התקרבה אליהם הם היו נעמדים בתא המסרג ומתרוממים על כפות רגליהם.

"קרן, את לא נגעלת מהעכברים?" שאלה לאה.

"לא, הם חשובים לי. אני מטפלת בהם, אני מאלפת אותם. אני אוהבת לחשב, איך בעתיד לכל מאבטח יהיה כלוב קטן עם עכברים, וכשמישהו עם נשק יתקרב- העכברים ידרכו על פעמון, ויהיה אפשר לתפס כף מחבליים".

"וואו, זו המצאה בין לאמית", התלהבה לאה, "בעזרת השם את תקבלי פרס נובל".

קרן חייכה.

"הי, יש היום שעורי בית באנגלית וביידיש, שני המקצועות שאני הכי שונאת", נזכרה פתאום לאה, "הכנת אותם כבר?".

"ודאי, כבר בתחילת השנה מלאתי את כל התשובות בכל הספרים", אמרה קרן, "כשהני עברה דירה והיה לי משעמם, למדתי את כל החמר בכל המקצועות עד סוף השנה. כל מה שהמורות מלמדות אני

כבר יודעת".

"אז מה את עושה בשעורים?"

"אני משתעממת. אני חושבת להביא מחר את הכלוב של העכברים לפתה".

"זה יהיה נפלא", אמרה לאה, "אולי נפתח בפתה פנת לטוף לעכברים? נקרא לה: "עכבריות הכתה".

"כן", קרן נסחפה להתלהבות של לאה, "אני חושבת שבהפסקות יהיה הרבה יותר נחמד לערוך מחקר על עכברים, מאשר לשחק בחבל".

"ודאי, אין ספק בכך", הסכימה אתה לאה. "אבל הכלוב צריך להיות קטן יותר".

"אני אבקש מאמא שלי להביא לי כלוב קטן מהמעבדה", אמרה קרן והציצה בשעון שלה, "אמא שלי עדין נמצאת שם".

קרן לקחה טלפון ניד וחיגה לאמא.

"קרן, מה שלומך? אכלת ארוחת צהרים?" שאלה אמא בדאגה. תמיד כשנשארה בעבודה עד שעות מאחרות, היתה ענת שריט מדאגת מבתה שנשארה בסירה. האם אכלה? האם אינה עושה דברים מסכנים? האם הכל בסדר בסירה?

קרן הרגיעה את אמא מיד: "אמא, אכלתי את השניצל ותפוחי האדמה שהכנת הבקר, וזה היה טעים מאוד. תודה רבה, אמא. עכשו אני נמצאת עם לאה".

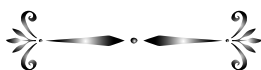
"או, מצוין", שמחה אמא של קרן. "תשחקו יפה. עוד כשעה אציא הביתה".

"אמא, תוכלי להביא לי כלוב שלוש? אני צריכה בדחיפות".

"בסדר", אמרה אמא.

"מה זה כלוב שלש?" התענינה לאה.

"כלוב שלש - הוא כלוב לשלשה עכברים", הסבירה קרן. "אני אקח לפתה את שלשת העכברים המצטינים, שהכי מצליחים להריח חמר נפץ. זה יהיה פרס הצטינות".

"תראי לי את הספרים שלך", בקשה לאה. היה לה משעמם, והיא רצתה לקרוא ספר חדש.

קרן הובילה את לאה לתא הקטן שלה. על ספסל מקף ברשת היו שלשה ספרים, וכלם היו ספרי מחקר שהדריכו איך לבצע מחקרים בעכברים. אחד נקרא 'הכר את העכבר', השני נקרא 'כך נבצע מחקר נכון בעכברים', והספר השלישי היה 'אסף נבחר של תוצאות מחקרי עכברים'.

"אויש, קרן, אין לך ספרים מענינים?"

"זה מאוד מענין", אמרה קרן, "את יודעת איזה מחקר מענין קראתי ב'אסף נבחר של תוצאות מחקרי עכברים'? כתבו שם שהשמינו לעכברים מוזיקה מסימת וגרמו לעכברים כאב. מאז - כל פעם שהעכבר שמע את אותה מוזיקה הוא התפונץ בכאב, גם בלי שהכאיבו לו. ומה שמענין - שגם הצאצאים של אותם עכברים התפוצו בכאב למשמע אותה מוזיקה, למרות שמעולם לא חוו כאב פיזי שמלווה במוזיקה. המחקר הזה רצה להוכיח את העצמה של התורשה".

"די, תפסיקי לדבר אתי על עכברים", אמרה לאה. היא חשה שהעסוק התמידי של קרן בעכברים מתחיל להעיק עליה.

"אז על מה נדבר?", תהתה קרן

"בואי נעלה על הספון, אולי יהיה שם משהו מענין".